

Melem Duse

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Saturday, March 24, 2012 at 10:55am ·

Svome Tinu odavno ne pisem. Ne pisem ni majci. Ni Bosni svojoj. Ne bih da smetam. Ne bih da kvarim. Pisanje mi nedostaje. Kako bih voljela da sam od onih koji znaju pisati bez tog prokletog prvog lica. Ma znam, ali onda to vise nisam ja, onda kao nesto izmisljam, a izmisljanje mi na laz pocne liciti. Na bijeg. Ni jedno ne zelim. Zadatak mi domaci, zivotni, da iskreno, bez okolisanja, kroz srid sride, kroz svoje dane prolazim.

Zelja mi da ponovno osmijeh dragima donosim. Nekad ide. Ponekad ide. Moram ubrzati. Potkraj maja Sandro završava fakultet. Cesto usporavam. Trebao i Tin. Pomazu mi mnogi. Znani i neznani. Zivi i jos zivlji. Knjigama, porukama, stihovima. Mislima. Molitvama.

Svi me istom uce. Svi me ljubavlju nose. Od proslosti se ne zivi, u buducnost treba gledati. Jucer je proslo, a sutra jos nije doslo. I svi, pa cak i moj Senad, kazu da treba zivjeti sad. Danas. Now. Kad odbacimo sve svoje misli i samo disemo ovo sada od zivota, sve bude potaman. Kako je sretnom covjeku lako udisati sadasnjost. Sjecam se. Disala je godinama.

Ali, ide. Islo. Odlucila da treniram zivjeti u "now"trenucima i da ih tako bezbrizne spajam u sate i dane.

Do maja cemo biti uigrani tim, moji trenuci i ja. Kad zagrlimo Sandrina bicemo ponosni i sretni. Necemo nemogucim i nesnosnim tugama uruciti pozivnice. One su toliko nepristojne da na njih nikad nisu ni cekale. Meni, kao i svakom, nanajvljene dolaze. Drago mi kad

ih skupa, sto mislima sto rijecima, izbacujemo iz kuce. Neke se ne daju. Opiru. Batrgaju. Zadnja me je zaledila.

Kad su Sandro i Tin bili mali, pa padnu u dvoristu, krv iz koljena potece, ja sam to vjesto sanirala alkoholom i poljupcem, oni me molili da koristim samo poljubac, "radi i bez alkohola, mama". U svakom od tih padova, udaraca ili ogrebotina samo ja sam osjecala bol u stomaku. Njihovu bol. Sada, i kad se Senad udari dozivim njegov elektro-bol. Mislila sam da je to rezervisano samo za relaciju majka- dijete. Kad cujem da je neko izgubio dijete u Africi ili Bosni, na filmu ili u komsiluku, dozivim taj bol. Kao sto sam nekad poljupcima koljena zacjeljivala, tako danas rijecima pokusavam. I poljupci i rijeci jedan jedini melem nose. Ljubav.

No, kad mi je Maja, neki dan, za svoje kumce, za malog Kenu rekla, ja sam se samo zaledila. Takva sam u proljece usla. Da li zato sto je tako mali; sto je tako sladak. Sto je i moju Maju, najjacu Maju od svih pcelica, izbacilo iz cipela. Da li zbog toga sto znam koliko je dugo Mirela sanjala njegov dolazak. Da li zbog tog sto znam kako je drhtala nad svakim njegovim dahom. Ne znam. Danima sam sa Mirelom. Moje vjezbanje zivljenja u "now" je stalo, strepnja i strah ga izbusile sa svih strana. Slike Sandra i Tina iz tog doba, izmedju dvije i tri, pogledi izmedju znatizelje i ushicenja. Keno u sarjevskoj bolnici. Mirela u predugoj noci.

Jutros, kad sam se, napokon, otkrivila, svome Tinu srce na stranicu polozila, vidim grupu za Kenu. Melem radi. Nisu se svi zaledili. Deset hiljada dusa nasim melemom lijeci.

Bosna je, Besime, zaista zemlja dobrih ljudi.

Bring Love to Life